

צ'און תורני שכונ'י

בעז'הי"ת אי-אדלה ששל תגדלה

גליון 607

בית הכנסת "עולי בבל" ע"ש הרב יוסף חיים זצ"ל רח' יוסף חיים אור-יהודה ת"ו

פרשת השבוע פרשת תזריע מצורע

פנתה האלה

בפרשתנו אנו קוראים בארוכה על תופעת הצרעת, נגע מסוג מסוים המופיע, כדברי חז"ל, אך ורק כעונש על דיבור לשון הרע על הזולת. נגע מיוחד שמגלה את הרוע הפנימי של דובר לשון הרע. יש שפירשו את המילה 'מצורע' כרומזת על 'מוציא רע' הוא מוציא כביכול את הכביסה המלוכלכת החוצה, את הדברים האמורים להישאר מוסתרים. לכן גם הרעלים שלו יוצאים החוצה.

אבל יותר נכון לומר שהוא מוציא את הרע של עצמו... 'כל הפוסל במומו פוסל' לא אחת אדם מגנה או מוצא את הגנאי בזולתו בנקודות התורפה שלו עצמו. הזולת מזכיר לו את חולשותיו והוא מחפה על עצמו בכך שהוא מגנה אותן... אולם לפעמים הנטיה לדבר לשון הרע איננה מגיעה ממקום של רוע. היצר של דיבור רע על הזולת אינו יצר פיזי, הדיבור על הזולת הוא במקרים רבים חלק ממערכת של פטפטת – וכיום גם תכתובת (ווטאספ) – שממלאה חלל של ריקנות. הצורך לפטפט את עצמנו לדעת הוא רצון להתבטא, לתקשר, להיות מעורב... ולמרבה הצער לעיתים קרובות אנו פועלים בדיוק להיפך. את הכח של תקשורת בין אישית אנו מנצלים לפירוד וריחוק וזה חלק מחומרת החטא.

הפתרון ליצר הפטפוט הוא מילוי פנימי. ככל שאדם יותר בעל תוכן הינו נזקק פחות לפטפוטי סרק, גם אם הוא צורך תקשורת בינאישית הוא ימלא אותה בתכנים חיוביים. יש המון דברים יפים וחיוביים מסביבנו ככל שאדם יחפש את הטוב והיפה גם איכות חייו תשתפר והוא יהפך לאדם טוב יותר.

שבת שלום
שמשון אליעזר פוקס

מעשה שהיה באב אחד ששפך מרי לבו לפני הרב שלמה-זלמן אויערבאך זצ"ל בשאלתו מדוע ולמה? שכני ואני שנינו אבות לילדים והנה אני – לומד תורה ויודע ספר וחינכתי את ילדי לתורה. אכן, לא שפר עלי חלקי וילדי לא המשיכו בה כל חייהם, לא זכיתי שיהיו גדולי תורה. ואילו שכני, איש פשוט תם וישר, אכן בנוי זרע ברוך ה', גדולי תורה, אוהבי תורה. במה נגרע חלקי?!

והשיבו הרב זצ"ל שכפי הנראה הכירו מקרוב: אתה מחזיק עצמך ללמדן ומבין בלומדי תורה, מפעם לפעם היית נוהג להעביר את שבט הביקורת, פעם על תלמיד חכם פלוני ופעם על משנהו, ולדבר לשון הרע על זה ועל זה. והילדים שומעים וגדלים עם זה. לכשגדלו, ועשו את חשבון נפשם, חשבו ומצאו: הלא גם בתלמידי חכמים יש דופי, זה בכה וזה בכה כפי שאמר אבא. אם כן קל היה להם לעבור לדרך אחרת, שיש בה גם מפיתוי העולם הזה. מה שאין כן שכנך, אמנם איש פשוט תם וישר, אך כל פגישה עם תלמיד חכם היא לו שמחה גדולה, כל פעם היה חוזר הביתה, שר ורוקד: היום זיכני השי"ת לפגוש ת"ח פלוני, איש נעלה ורם מעלה, מי יתנני בני ותהיו גם אתם כמוהו. וכן למחרת עם משנהו, וכבוד התורה רב היה בבית. ראו הילדים כי משוש לב אביהם הוא התלמיד חכם, ראו את המושג "תלמיד חכם" כמו שהוא באמת – מושג נעלה וקדוש, אדם ירא ושלם – ומה הפלא כי אכן גדלו כך...

והדברים מדברים בעד עצמם...

זמני השבת
הדלקת נרות 6:49
מוצאי שבת 7:50
לית 8:24
 נא לשימור על קדושת הגליון
 אין לקרוא בשעת התפילה

אָהַל הַחַיִּים

אמר הקב"ה מכל הצרות שבעולם אציל אתכם. באיזה תנאי אם "בשוט לשון תחבא" אם נשמור את פינו מלשון הרע.

(איוב פרק ה' פסוק כ"א)

רבי ישראל מסלנט זצ"ל אמר כדאי לאדם ללמוד מוסר כל ימיו רק אם בשביל כך ימנע מלדבר לשון הרע ולו רק פעם אחת עכ"ל.

הגאון מוילנא זצ"ל באגרתו "עלים לתרופה" כתב וז"ל והעיקר לזכות לעולם הבא בשמירת פיו !! (שים לב שלא כתב הגאון שהעיקר לזכות לעולם הבא הוא בלימוד התורה אע"פ שלא היה באחרונים מתמיד כמותו שלא ביטל תורה כל ימי חייו אלא עשר דקות בלבד אלא כתב שהעיקר הוא בשמירת פיו) וזה יותר מכל התורה והמעשים !!!

ועוד סופר על אותו צדיק (רבי ישראל מסלנט) ש"החפץ חיים" פנה אליו בצער, באומרו לו שרבים מאוד רוצים לקנות את כל ספריו, אבל את הספר "חפץ חיים" על שמירת הלשון רק מעטים מאוד רוצים לקנות, מכיון שעד היום דיבר כל אחד כפי שרצה, פתאום בא יהודי בשם ה"חפץ חיים" וכותב שאסור לדבר לשון הרע ומי שמדבר אין לו חלק לעולם הבא, ולכן מעטים מאוד קונים ספר זה. אמר לו רבי ישראל מסלנט אפילו אם כל טרחתך היתה רק בשביל להוציא אנחה מלבו של יהודי בזה שאינו שומר את פיו, כדאית כל הטרחה.

והנה אותו אדם יוציא מלבו אנחה על שאינו שומר פיו, ואפילו שמחר הוא ידבר לשון הרע, כדאית כל הטרחה של החפץ חיים.

ראה והבן כמה חשוב בעיני בורא כל העולמות שמירת הלשון, ואפילו רק פעם אחת או אפילו בשביל אנחה אחת.

אהל לחידוש חידושים ופנינים לשולחן השבת

בספרו "בן איש חי" (דרושים), מדקדק רבנו יוסף חיים זצ"ל בלשון הפסוק "והעמיד הכהן המטהר את האיש המטהר" מדוע הדגישה התורה הכהן "המטהר"? וכי במה הוא עוסק, אם לא בטהרת המצורע? ומיישב בהקדים: מעשה בתלמיד חכם אחד שישב ולמד בבית המדרש בהתלהבות עד שעה מאוחרת בלילה. אחר שסיים לימודו, חזר לביתו כשכל העיר כבר שרויה בחשכה. והנה בדרכו, הבחין בבית מואר אשר מתוכו בוקעים קולות שחוק והוללות.

הדבר הכאיב את לבו, ולא יכול היה לחשות, וכשהוא מלא בקנאת ה' פרץ בסערה אל תוך הבית. לעיניו נתגלו עשירי העיר יושבים סביב השולחן ומשחקים בקלפים. ללא היסוס, עמד לפניהם והוכיחם בקול גדול, וכך אמר: "חבל עליכם שאתם מתעסקים בהבלים, שאת חייכם ומומנכם מכלים, ואת תורתכם ותפלתכם מבטלים!!".

דברים שיצאו מלבו נכנסו ללבם, והם הביעו חרטה וביקשו שיורה להם דרך תשובה. הגדיל לעשות אחד העשירים שלחש לחבריו: "עומדים אנו באמצע משחק, ולא ברור למי ילך הכסף שנמצא במרכז השולחן. כיון שתלמיד חכם עני הוא, ניתן לך את הכסף ונתפזר לביתנו, אולי הדבר יכפר על נפשותינו". בני החבורה, שאחרי דברי התוכחה כבר הכסף איבד מערכו בעיניהם, אספו את הכסף ונתנוהו לחסיד המוכיח. אותו כסף היה לחסיד כמים קרים לנפש עייפה, שכן באותו זמן היה החסיד זקוק לו נושאות כדי להשביע נפש עולליו.

לאחר כמה חודשים, כלתה הפרוטה מכיסו של אותו חסיד, ואשתו דחקה בו להביא טרף לביתם. ייגע את מוחו במחשבות מאין יבוא עזרו, ואז נזכר לפתע במקום שהוא משחקים בו קלפים. אמר בלבו: "משחק הקלפים, קשה לפרוש ממנו. ודאי אנשים אלו חזרו לסורם הרע. אלך ואוכיחם, ויתנו לי כסף כמו בפעם הקודמת. כך כולם יהיו נשכרים: העשירים יכפרו על נפשונם, ואני אזכה בפרנסה קלה ומכובדת...". ממחשבה למעשה, הגיע למקום בשעת לילה מאוחרת. כבר מבחוץ, שמע שאכן הם משחקים בקלפים כאשר היתה באמנה אתם, ועם כל הכאב, הזדחלה שמחה כל-שהיא ללבו... נכנס והתחיל להצליף בהם מוסר: "איך שוב חזרתם לסורכם, ולא התגברתם על יצרכם?!". אך ראה זה פלא, בפעם הזאת, לא רק שלא שעו לתוכחתו, אלא שכעסו עליו מאוד שמפריעם במשחקם, וגירשוהו בבושת פנים.

בפנים זועפות ומבוישות הלך החסיד לרבו ותמה: "מדוע בראשונה דברי נפלו על אזנים כרויות, ובאחרונה גירשו אותי ולא הצצו בתוכחתי?". ענהו החכם: "הדבר פשוט. הכל תלוי מה המניע שלך – המצווה או הכסף. בראשונה, באת באמת כדי להוכיחם, מתוך קנאת ה' ומתוך רצון להדריכם בדרך ישרה, ויכל מי שיש בו יראת שמים – דבריו נשמעים (ברכות ו'). אבל בפעם השנייה, המניע שלך היה הכסף, ואדרבא, בלבך הרגשת נוח שהם ממשיכים בדרכם הרעה, ולכן דבריך נפלו על אזנים ערלות". על פי תשובתו של הרב מבאר רבנו הגרי"ח את הדגשת התורה "הכהן המטהר". באה התורה ללמדנו, כי הגם שהכהן זוכה לאכול מבשר הקרבן של המצורע ומהמנחה הבלולה בשמן, עם כל זאת לא תהא כוונתו להנאת עצמו, אלא רק כדי לטהר את המצורע. עליו להיות הכהן המטהר – שמטרתו לטהר ותו לא, שכן אם כוונתו להנאת עצמו, לא יוכל להשפיע רוח טהרה על המצורע. וכבר נאמר "כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו כי מלאך ה' צבאות הוא" (הרב עובדיה חן)

להערות והארות, הנצח ות,
לעילוי נשמת וכו' 054-8444774
לקבלת העלון במייל נא לכתוב ל:
8444774@Gmail.com

אהל הצדק

'בית הלוי' נפטר בד' אייר שנת תרנ"ב

הגאון רבי יוסף דב בער הלוי ב"ר יצחק זאב סולובייצ'יק, אב"ד פריסק זצלה"ה עוד משחר טל ילדותו ניכר עליו כי לגדולות נוצר. כאשר למד בחדר חומש וגמרא מפייהם של מלמדי דרדקים התבלט בשכלו החריף. ולעתים קרובות הביך את רבותיו בקושיות ובתפיסתו הנפלאה, עד שנלאו למצוא תירוצים להשיב עליהן. ועד שלא נמצא בשבילו מלמד מתאים בעיירה, ואז עבר ללמוד בבית המדרש יחד עם אביו וזקנו. עודנו בטל ילדותו דאג רבינו לילדי העניים, וכאשר ראה שילדי העשירים מציקים להם, עמד איתן נגדם. גם פרס מלחמו לילדי העניים, וכדי לא לביישם, היה מעמיד פנים כאילו הם עושים לו טובה מזה, מפני שאם ישוב הביתה וחלק מארוחותיו בידו, תצטער אמו מכך, וגם תנזוף בו. פעם כאשר ראתה אמו שנתן את חלק הארי מארוחתו לילד עני, הביע בפניו את דאגתו שמא הרעב יציק לו בחדר. תפס רבינו בציציותיו ואמר: "אני נשבע בציצית שלי, שאם אני רואה ילד רעב אוכל את ארוחתי, אהיה שבע כאילו אכלתי בעצמי". זלגו עיני האם דמעות של גיל על טוב לבו של בנה הרך, ומאז נתנה לו בכל בבוקר לחדר מנה אחת אפים, אף שגם חלקם לא היה בין העשירים. בשנת תרל"ט באו משלחת פרנסי העיר פריסק אל רבנו וכתב רבנות בידם, כשהם מפצירים בו להיות להם לרב ולמנהיג. רבינו ניסה להשתמט באמתלאות שונות מן הבקשה. עד שהראש הקהל של פריסק אמר לו: "רבי, עשרים וחמשה אלף יהודי פריסק יושבים ומצפים לבואו". לשמע מילים אלו הזדעזע רבינו, אמר מיד לזוגתן: "מהרי נא והגישו לי את המעיל העליון והמצנפת, עשרים וחמשה אלף יהודים ממתנינים עלי, אין פנאי, אסור להניחם שיחכו לשוא". והוא עבר לפריסק.

לימים כאשר סיפר החפץ חיים את הדבר, נאנח וזלגו עיניו דמעות, והתבטא: "ומה אם ר' יושה בער נחפו כ"כ משום שעדה גדולה של יהודים המתינה עליו, ק"ו למשיח צדקנו שאלמלי ידע כי כלל ישראל מצפה לו, שהיה חוטף גם הוא את מקלו ותרמילו וממהר לבוא, אך דא עקא שאינם מחכים וממתנינים עליו כראוי." סיפר זאת הרב יחיאל מיכל פינשטיין שהיה חתנו של הרב מבריסק זצ"ל ה'בית הלוי' היה נוהג לטפסף על ידו שעווה רותחת לבדוק עצמו אם יהיה ניצל מאש של גיהנום.

הרה"ק בעל ה'אמרי יוסף' מספינקא זלה"ה זי"ע, - נתבש"מ ו' אייר תרס"ט

סיפור מדהים שסיפר עד ראיה "כמדומה לי בשנת תרנ"ט, זכיתי לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו של כ"ק מרן הרב הגאון הקדוש והטהור ה'אמרי יוסף' מספינקא זלה"ה, והיה שם אנשים רבים שבאו מרחוק ומקרוב לחסות בצל תפילתו ולקבל את ברכותיו. "וכאשר כתב הגבאי את הפתקאות, כנהוג אצל הצדיקים, היה בנינו איש אחד קטן וחלש, ואמר לגבאי שלא יכתוב בפתק שלו שום דבר, רק יכתוב שהוא מבקש תשובה על חטאתו אשר חטא. ומה הוא החטא? שאלהו הגבאי, ענה האיש: 'לא אוכל לפרסם את החטא הזה ברבים, כי הבושה תכסה פני להתוודות ולגלות בפומבי עבירה גדולה כזו, שלא אירע עוד מעולם לשום איש ישראל, וחפץ אני להגיד את החטא הזה באזני כ"ק אדמו"ר. הגבאי עשה כבקשתו, ואנחנו, כל האנשים שהיינו אז איתו בבית, כולנו היינו משתוקקים לדעת איזהו עבירה יכולה להיות שלא עבר עליה שום בר ישראל, וביקשנו מהגבאי, שבעת שיפתח את הדלת וייתן רשות להיכנס לפני כ"ק זלה"ה, יקדים את האיש הזה להיכנס ראשונה, ויניח גם את הדלת פתוחה כדי שנלך גם אנחנו אחריו ונשמע את הדבר.

"וכן היה, נכנס האיש הזה בראשונה והושיט את הפיתקא שלו לידי רבינו הקדוש. ולקח כ"ק מידו את הקוויטעל, ואף כי לא היה נכתב בו רק דברים אחדים, בכל זאת הביט בו רבינו רגעים אחדים, ואח"כ שאל את האיש: 'מה

הוא החטא אשר אתה מתחרט עליו ורוצה אתה בתשובה? ויען האיש: 'אשתקד לא התעניתית ביום הכיפורים'. 'ומדוע לא התעניתית? שאלהו כ"ק, ויען האיש: 'המעשה כך נעשה: אני גר בכפר אחד על ההרים סביבות קורלי, אין אתי עוד איש יהודי בכפר, רק אני לבדי. בשנה שעברה היה יוהכ"פ ביום ב' בשבוע, ואני טעיתי בחשבונני ועלה בחשבונני שיום הכיפורים חל ביום ג' לשבוע. וביום ב' כאשר היה יוהכ"פ לישראל דמיתי שהוא ערב יוהכ"פ, ואכלנו אני ובני ביתי סעודות כמו שנוהגים לאכול ולשתות בערב יוהכ"פ <<<

"אני צריך עקירה", הודיע המטופל לרופא השיניים. "אין בעיה, שב".

רגע, איך אתה מתכוון להרדים? תהה הלה למראה הצבת שביד הרופא. "לא ניתן להרדים במצב כזה", ענה הד"ר. "אם אין הרדמה - אני לא פותח את הפה!", סירב הפציפינט. הרופא הסתודד עם עוזרו, וזה תקע סיכה ארוכה ברגלו של הפציפינט, מרוב כאב הוא צרח והרופא דחף את ידו פנימה, ועקר במהירות את השן ללא הרדמה. לאחר העקירה שאל הרופא: "נו, איך היה?". "כואב, אבל מעולם לא ידעתי ששורשי השן מגיעים עד הרגל"...

קצתה מאתול

<<< ואחר צהרים נסענו בעגלה אל הכפר הסמוך ששם היה מנין עשרה, להתפלל שם בציבור ולהתענות שם ביוהכ"פ. כשהגענו אל המקום הזה כבר פנו היום ונטו צללי ערב ומיהרנו לבא לבית הכנסת להתפלל תפילת כל נדרי בציבור. וכשכנסתי לבית הכנסת נבהלתי מאד, יראה ורעד בא בי ותכסני פלצות, כי אני באתי להתפלל תפלת כל נדרי ומצאתי את הציבור מתפללים תפילת נעילה... הנשמע כזאת! 'אמנם', סיפר האיש בהמשך הדברים, 'אני ואשתי וכל ילדי הבאים אתי לא עזבנו את בית התפילה ונשארנו שם כל אותו הלילה וכל יום המחרת עד הערב, ועשינו לנו את יוהכ"פ שלנו ממחרת יוהכ"פ, לא אכלנו ולא שתינו ביום הכיפורים הזה שעלה בחשבוננו כמו ביום הכיפורים ממש. אבל', אמר האיש, 'יען כי באמת ביום שהיה יום הכיפורים לכל ישראל לא התעניתי, לכן אני מבקש לשוב בתשובה על העון הזה'. 'וישאלהו רבינו: 'ומדוע לא ראית בלוח מתי חל יוהכ"פ?' 'אין לי לוח', ענה האיש. 'והיה כאשר כילה האיש לספר את אשר קרהו, ושמע רבינו את דבריו היוצאים מן הלב, לא יכול היה להתאפק ויתן קולו בבכי, ועיניו הקדושים זלגו דמעות, ויסב פניו אל הקיר והתחיל להתפלל ולומר: "ריבונו של עולם, רחם על עמך ישראל ושלח להם את הגואל צדק ופדס מן הגלות המר הזה. הבט נא וראה איך עמך ישראל מפוזרים בין העמים, וכדי שיוכל האיש הזה לפרנס את בניו מוכרח לשבת בהר בין ערלים ואינו יודע מתי חל יום צום הכיפורים. השיי"ת ירחם עלינו ויקבץ נדחי ישראל וישונו לארצם כמקדם, ואז יכירו וידעו כולם לעבדך באמת כאשר עם לבבם'. תפילה כך התפלל רבינו כמה פעמים, וחזר ושנה ושלש בה פעם אחר פעם, ובכל פעם בכבי ובדמע.

ואני הכותב, כאשר ראיתי החזיון הזה, אמרתי בחשאי לחבריי שהיו עומדים סמוך אצלי: הביטו וראו ענין נפלא: תלמיד בא לפני רבו ומבקש שיורהו דרך תשובה, והרב בעצמו שב בתשובה ומבכה במקום התלמיד.

"והיה ככלותו להתפלל החזיר פניו אל העם אשר היו שם בביתו, והתחיל בפנים שוחקות ואמר: 'רבותי, האיש הזה הלך להתפלל תפלת כל נדרי ומצא הקהל מתפללים תפלת נעילה, מה אעשה לו? אם אגזור עליו שיתענה, הלא אין בו כח להתענות. ואם אומר לו שיתן צדקה, הלא אין ידו משגת אפילו לקנות לו לוח. הרחום יכפר עונו אפילו כך, ובפרט שהאיש הזה התענה ביום שאחר יום הכיפורים.

'אמנם', אמר רבינו אל האיש הזה, 'התשובה שלך תהיה, אשר מהיום והלאה בכל שנה ושנה כאשר יגיע חודש אלול תשתדל להיות בין ישראלים ויהודים ותשאל מתי יחול יום הכיפורים ומתי חל יום א' דראש השנה, ותתחיל למנות מיום א' דראש השנה יום אחד, וביום ב' דראש השנה יום שני, ותהיה מונה והולך עד יום העשירי, והיום אשר יהיה יום העשירי מיום א' דראש השנה - הוא יהיה יום כיפור. וחוף מזה לא תמנע עצמך מלשאול באיזה יום בשבוע יהיה יום הכיפורים, וכך תנהג כל ימך כל עוד שאתה גר לבדך בכפר. 'וקיבל האיש עליו את התשובה הזאת והלך לדרכו לשלום".

**ברכה והצלחה
ובריאאות איתנה**
אסף בן אשר ומשפחתו הי"ו
דוד אשר בן איבון ומשפחתו הי"ו

לרפואה שלימה
סעיד אשר בן לאה הי"ו
אורה בת סניורה הי"ו

שיעור בפרשת שבוע
מהרב שמשון פוקס שליט"א
כל יום חמישי
מיד לאחר מנחה
בביכנ"ס אור אבנר
רח' משה דיין קרית הסביונים יהוד
מנחה - בשעה 18:45

בית הכנסת
"עולי בבל"
ע"ש הרב יוסף חיים זצ"ל
שחרית - 5:00
מנין ב' - 7:30
מנחה ערבית - 18:45
שיעורי תורה מידי יום
שעה קודם מנחה
יום א' ב' ה'
רב בית הכנסת
הרב יהונתן אמדי שליט"א
יום ג'
הרב שמשון פוקס שליט"א
יום ד'
הרב נאור דרשני שליט"א
יום ה' -
הרב רפאל עגיב שליט"א
בשעה 20:00

"עץ חיים היא למחזיקים בה"
לזכות להצלחה ולבריאות איתנה
טוביה שרבי בן נזימה
ומשפחתו הי"ו
דוד חיים בן עליזה
ומשפחתו הי"ו
אופיר דלל בן אורה
ומשפחתו הי"ו

בית הכנסת "היכל יצחק דוד"
רח' דוד אלעזר 18
תפילת שחרית - 7:00
מנחה וערבית (סמוכות) - 18:50
שיעורי תורה מידי יום אחרי ערבית
יום א' - הרב שמשון פוקס שליט"א
יום ב' - הרב הגאון אברהם הכהן שליט"א
יום ג' - הרב שלום אטלן שליט"א
יום ד' - הרב בן יאבו שליט"א
יום ה' - הרב דניאל קמחי שליט"א